

Előfizetési ár:
 Egész évre 6 frt.
 Félévre 3 „
 Negyedévre 1 „ 50 kr.

Bérmentelen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el. A kéziratok nem adatnak vissza.

A nyílt-térben minden három hasábos garmond-sor díjja 20 kr.

ZEMPLÉN.

Társadalmi közlöny.

MEGJELEN HETENKINT KÉTSZER.

Hirdetési díj:
 A hirdetéseknek minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Az iparos-osztály anyagi, erkölcsi és politikai helyzete.

— Heyduk Ambrustól —

II.

Mint a kormánynak a politikai, úgy az egyéni önzés a czéheknek sem engedi, hogy figyelmesek legyenek azon áramlatra, melyet az európai ipar óriási fejlődésének szabad szelleme fejük fölé zúdít, és ahelyett, hogy a volt czéhrendszernek nemesebb gyöngyeit iparkodnának, az 1872 ik évi szabad ipartörvény szelleméhez képest, a czéh lakjaitól megtisztítva, az emberiség erkölcsi létének érdekében értékesíteni: egykedvűleg, tátott szájjal várják a jövőt, mely bizonyosan nem fogja a sült galambot — munka nélkül — szájukba röpíteni.

Ha a volt czéh jótéteményeire emlékezünk, mindinkább meggyőződünk arról, hogy 1872-ik évi ipartörvénynek félszeg végrehajtása miatt elbomlott azon erkölcsi kötelék, mely az iparosokat, — (de ne feledjük, hogy a czéh kényszer szabályai által erőszakolva) humanus intézményű cselekvényekre kötelezte, egy erős bástyához képest egy megingathatlan egészszé tömöríté. — Azonban ezen erőt a végre nem hajtott ipartörvény alapjában megingatta. Mert a hatósági fölvilágosítás híjjával és félszeg rendszabályokkal az iparos-osztályba, a jövőre nézve a „létfeltételeket“ illetőleg a legnagyobb aggodalmak kelték, köztök a legrosszabb bizalmatlanság kapott lábra, és így a törvénynek rosszul értelmezett szabad szelleme épen, ellenkezőjét idézte elő annak, a mit a nemzeti ipar védelmére elérni óhajott. A szabad munka által feltételezett versenynek életerős lüktetése helyett az államkórsággal határos tétlenség és fegyelmetlenség köszöntött be a legtöbb műhelybe, melynek tulajdonosai maig sincsenek tisztába azzal, hogy ok most már az ipartörvény által kilitásba helyezett társulások által, szabad elhatározásukkal művelhetik egymás jövőjének biztosítására azon erényes cselekvényeket, melyre őket a volt czéhrendszer, olykor szabad akarattal ellenére erőszakkal is, kötelezte. Iparosaink politikailag szabad s független emkereknek mondják önmagukat. És erkölcsileg? A szabad munka hatalmának támogatása mellett is képtelenek kényszer nélkül önlábaikon megállni.

A czéhek, — mondják e tarthatlan óságnak barátai — még nem oszlattattak fel, lelkismeretesen betölték erkölcsi köteleiket. Gondoskodtak árvaikról, betegeikről, elagott, munkatehetetlen tagtársaikról stb. Igaz! Csak hogy saját körükben, saját elszigetelten maradt czéhállásukba gyakorolták e keresztény elveket. Egyik czéh a másik czéh tagjainak támogatásával nem sokat törődött, holott mindannyian iparosoknak nevezték önmagukat. Jótéteményeik gyakorlatánál emberkéek voltak, nem pedig emberek. És így midőn a gazdag czéheknek tagjai a megpróbáltatás napjaiban bizosan számíthatnak anyagi és erkölcsi támogatásra; addig a szűk korlátok közt tengődő testületek munkás tagjainak az elhagyatottság perczében legfeljebb azon felekezettel fentartott koldustanyákba való bejuthatásra volt kilátások, melyre mint városi polgárok és felekezeti tagok igényt tarthattak.

Kizárta-e azonban a szabadi ar törvénye eszmeköréből az emberi cselekvényeknek azon erkölcsi gyakorlatát, melyre czéh kényszerítette tagjait? Teljességgel nem! Mert az újabb társulásuk-

nak alapeszméje szinte a jótékonyaságok nemes gyakorlatának szándéklatában rejlik. Csak hogy a mit a czéhek zártkörűben oly ismerőleg, de mégis csak kényszerített köteleességérzetével műveltek, az ipartörvény lehetővé tette engedélyezett társulásai által a jótékonyaságot az összes iparos-osztályra kiterjeszteni. Tehát nem kötelezőleg; hanem a szabad embert megillető szabad cselekvény által.

Ha azonban az ipartörvény §§-aiban kifejtett szabad intézmények szándéklatának érvényesítése ellen a felsőség részéről gördített akadályokat behatólag megfigyeljük, vagy pedig iparos-pályatársaink elméleteit a szabadipar által engedélyezett társulási kötelelem betöltése fölött végig hallgatni kénytelenítettünk, meg kell ütköznünk a helyzeten és aggódunk a munkás-osztály jövője felett. — Mert a kormány részéről az általános szövetkezést illetőleg hideg és közömbös hanyagsággal találkozunk, és észleljük azon törekvéseiket, melyek az iparosokat elszigetelt helyzetből felszabadítani ellenzik; másrésztől fájdalommal kell megemlitenünk azon valóságos tény, hogy az iparos-osztály többé szinte nem hajlandó vagy talán erkölcsileg képtelen emberségi kötelemeit, a szabadakaratból kifejlődő, szabad öntevékenység által betölteni. Mert nemcsak hogy nem iparkodik anyagilag magát társulás útján, a külföldi rohamos verseny ellenében megvédeni és állásponjtját megerősíteni, hanem erkölcsileg is feloldottnak tekinti magát azon kötelelem alól, melyet szegényebb sorsu iparos társaik, az emberiség százados szokásai által szentesítve, — tőlök jogszerűleg megvárhatnak. — Általános politikai vélemény, hogy a magyar iparos szabad gondolkodásu és nagyra törekvő nép. Tetteiből ítélve e vélemény aligha igaz! Nem tanúsítanak cselekvényeikben szabadakaratot és nem képesek önmagukat függetleníteni egy magasabb befolyástól. Nem szabadakaratból, de kényszerülve tenni vannak szoktatva. Az öntevékenység szabad munka tere helyett, visszavágyódnak a félelmes czéhmester önkénye s úrvaságai alá; és ez képtelenné teszi őket a szabadságra, és megalazza őket a valódi szabad érzelmű ember, szabad cselekvénye előtt.

A magyar törvényhozás a szabad ipar törvénye által, mely a munkakört az európai haladás-hoz mérten a magyar társadalom javára is elviselhetlen nyügei alól feloldá, egyszersmind föltételezte, hogy a czéhrendszer beszüntetésével és az általános társulás kimondásával, az erkölcsi cselekvénynek nemesebb jótéteményei ki fognak terjeszteni az egész iparos-osztályra, és a szabad munka megtakarításai által nemcsak egyes zártkörbe sorakozó kasztszeli iparosoknak, hanem a társadalom minden munkásainak helyzetén könnyítve lesz.

Ily jótékony irányu elvek érvényesítésére azonban ma, midőn „az egyéni önzés“ út fel makacs fejét: és az általános verseny többé nem erkölcsi tanon alapszik, hanem rágalmak és hazugságok segélyével iparkodik felemelkedni és tért foglalni, aligha juthat egyénileg művelve eredményre. És ha mégis igen, az csak oly kis körében foghat jelentkezhetni, mely elszigeteltségében teljesen nem felelhet meg azon czélnak, melyet tőle az emberiség megvár, a törvényhozás intézményével szándékba vett, és melynek eléréseért az iparosok jobbjai a küzdelmet fevtették és feladatuk kitézték. A körülmények igazolják azonban, hogy a jótékonyaságának, az iparos-osztály anyagi és erkölcsi lé-

tének szilárd alapját, nem alkothatják egyesek. És tágasértelmű s körü társulás útján az „országos ipar és hitel szövetség“ kötelemei közé sorozható, mely anélkül, hogy egyes tagjait méltányos jogaiba megcsorbítaná, vagy egyedileg terhelne, mintegy észrevétlenül közvetíthetné azon tökegyűjést, mely a volt czéh kényszerült jótéteményeinek folytatolagos gyakorlására egészen önkénytelen, szabadon működve vállalkoznék és az embert a valódi emberiség magas fokára feljutni képessé tenné.

A nagyméltóságú m. kir. belügyminisztérium 1874. évi június hó 9-én 22886. szám alatt kelt intézményével engedélyezett

A tokaj-hegyaljai kerületi iparosok egyesületének

alapszabályai.

(Folyt.)

Az egyesület belszervezete.

10. §. Az „iparosok egyesületé“-nek ügyeit a védő elnökön kívül, ki egyedül a mádi képviselő választókerület megválasztott országgyűlési képviselője lehet és ki egyszersmind az egyesület a törvényhozás és a magas kormány előtt közvetlenül képviseli:

a) a működő elnök két aienökével a közgyűlés által!

b) a szakosztályok elnökei és bizottsága a választmányi gyűlés által és mint működő tisztviselők;

c) az egyesület titkára pénz- s könyvtárnokat számvevői és ügyésze vezetik.

11. §. Az elnök, ennek akadályoztatása esetén egyik avagy a másik aienök elnököl a köz- és választmányi gyűléseken. Időközileg elintézi a folyó ügyeket és képviseli az egyesületet külső személyek és hatóságok előtt. Összehívja a köz- és választmányi gyűléseket, aláírja azok jegyzőkönyveit, levelezéseket és az egyesület egyéb kiadványait.

Az elnök és a két aienök, a közgyűlés által titkos szavazat útján s általános szótöbbséggel, három évre választatik.

12. §. Az egyesület a Tokaj-Hegyalja kerületének társadalmi, közgazdasági és közművelődési fejlesztésének szempontjából a különböző iparszakmák és a közgazdaság fogalmai szerint szakosztályokat alakít, mely végből az „iparosok egyesülete“ működési teendőit és tagjainak hatáskörét hét szakosztályba sorozza.

Az 1-ső szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik az építkezéssel foglalkoznak, avagy annak egyes részeit képviselik, p. o. ács, asztalos, kőműves, kéményseprő, lakatos, üveges, homokkő- és mészbányák, téglagyárak stb.;

a 2-ik szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik a ruházat készítésével foglalkoznak, avagy annak egyes részeit képviselik, p. o. cipész, csizmadia, gombkötő, kalapos, szabó, bőrkemle- és posztógyárak stb.;

a 3-ik szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik az élelmezési iparral foglalkoznak, avagy annak egyes részeit képviselik, p. o. czukrász, kenyérsütő, korcsmáros, mészáros, mézeskalácsos, molnár, pék, sertéshizlálók, gőzmalmok, pálinka- és sörgyárak stb.;

a 4-ik szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik a gazdasághoz megkivántató eszközök készítésével foglalkoznak, avagy annak egyes részeit képviselik, p. o. bádgos, bodnár, gépész, kerékgyártó, kovács, kötélgyártó, rézműves, gazdasági gépgyárak stb.;

az 5-ik szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik művészeti iparral foglalkoznak, avagy annak egyes részeit képviselik, p. o. aranyműves, festő, óras, szobrász stb.;

a 6-ik szakosztályt képezik azon iparosok és rokoniparszakmák, kik, sem kézműipart, sem gyári vállalatokat nem folytatnak ugyan, de a kézi s gyári ipar terményeinek elárúsítását közvetítik, p. o. anyag-

divat-, kelme-, vas-, vegyes- és szállítókereskedők, pénzintézetek, terményüzemek stb.;

a 7-ik szakosztályba soroztatnak végre az „iparosok egyesületé”-nek mindazon tagjai, kik az „iparosok egyesületé” mint iparkedvelők védik, pártfogják és annak fölvirágoztatását szellemileg előmozdítani törekcsenek, ilyenek: p. o. az állami s magántisztviselők, hírlapszerkesztők, írók, köz- és nemzetgazdasági tudósok, ügyvédek és végre a földbirtokos osztály stb.;

Ezen szakosztály teendője közé soroztatik egyzersmind a kerület közművelődési érdekeinek fölkarolása, valamint a kerület közigazdaságának általános javítása.

13. §. Minden egyesületi tag azon szakosztályba sorozhatja magát, a mely szakmájának leginkább megfelel. Köteles azonban működésének azon körét megjelölni, melyet betölteni és az által az egyesület közös érdekeit előmozdítani szándékozik; különben az egyesületi tag képességéhez képest és tetszése szerint több szakosztály munkásságába is részt vehet; sőt a szakosztályok az egyes iparágak különbözete és a kerület közigazdasági érdekei szerint tanácskozmányoknál alosztályokra is oszthatnak.

14. Minden szakosztály saját osztályába titkos szavazatot által és általános szótöbbséggel kebeléből három évre egy elnököt, egy jegyzőt, egy pénztárnokot és tizenkét bizottsági tagot választ, kik szakosztályi érdekeiket képviselik és ügyeiket vezetik.

15. §. A szakosztály kebelében a szakosztályi elnök tartozik a „kerületi iparosok egyesületé” érdekeinek megfigyelése mellett, az illető szakosztály vezetését szorgalmasan és részrehajlatlanul teljesíteni és a szakosztály érdekeit, nem mellőzve az összes iparosok egyesületének érdekeit sem, tui nem fesztett igényeivel érvényre emelni. Az elnök vezeti a szakosztály gyűléseit, aláírja a jegyzőkönyvet a jegyzővel és három kiküldött hitelesítő taggal és végre a választmányi üléseken előadója szakosztályi ügyeinek.

A jegyző vezeti szakosztályi gyűlésének jegyzőkönyvét, szakosztályi levelezéseit, mely munkálataival azonban az „iparosok egyesületének” kerületi elnökségét megismertetni tartozik.

A pénztárnok beszédi szakosztályi tagjaitól az évi járandóságokat, elnöki utalvány mellett fedezi szakosztályának kiadásait, és pénztári maradványát számadás mellett a kerület közös közművelődési és alapítási költségeinek fedezetére elnöksége útján, minden év végével a kerület főpénztárába beküldi.

A 12 bizottsági tag a szakosztály elnöke, jegyző és pénztárnokával közösen és egyenlő szavazati jog mellett vezeti a szakosztály ügyeit, megállapítják a szakosztály évi költségvetését, és az ezt

fedezendő díjakat a szakosztályi tagok között egyenlő mérvben kivetik.

16. §. Az összes hét szakosztály elnökei, jegyző- és pénztárnokai, az összes 84 tagból álló bizottsággal képezik a „kerületi iparosok egyesületé”-nek igazgató-választmányát.

Minden választmányi tag az egyesület közös ügyeinek elintézésénél a gyűléseken egyenlő szavazattal bir. Az egyesület közérdekeinek új s újabb indítványokkal élhet és azoknak szavazat útján eldöntését követelheti.

A választmány szakosztályok szerint sorhuzás útján feléig, minden három évben megújítandó. A kisorsolt tagok azonban újból megválaszthatók. Az időközben esetleg megüresedett helyek betöltésére a megválasztott bizottsági tagok után a legtöbb szavazatot nyert tag hívandó meg a választmányi ülésbe.

17. §. Az „iparosok egyesületé”-nek titkárja vezeti a választmány és a közgyűléseken a jegyzőkönyvet. Levelez a kültagokkal, a szakosztályokkal, a bel- s külföldi hasonló és irányú iparosok egyesületeivel, valamint más közérdekű segélyegyletekkel is. Az elnök, vagy ennek akadályoztatása esetén valamelyik alelnökkel aláírja, „bélyeg-pecsét” alkalmazása mellett, a választmány nevében az „egyesület” minden okmányait. A hazai ipar érdekében felmunkálja a kerület statisztikai adatait. Szerkeszti az egyesület évi jelentését és egyéb kiadványait.

A titkár a közgyűlésen titkos szavazatot által s általános szótöbbséggel három évre választatik, szavazati joggal bir és évenként, a „kerületi iparosok egyesületé”-nek vagyoni állásához képest, tiszteletdíjban részesül.

18. A kerületi pénz- és egyzersmind könyvtárnok kezeli az egyesület összes vagyonát, beszédi a tagsági díjakat, valamint a szakosztályok pénztárnokaitól az osztály évi maradványát. Köteles évi számadásait a közgyűlés elé terjeszteni, melytől föloldoztatását követelheti, de esetleg attól is elmarasztaltathatik.

A pénztárnok a közgyűlésen titkos szavazatot által és általános szótöbbséggel három évre választatik, szavazati joggal bir és évenként, a „kerületi iparosok egyesületének” vagyoni állásához képest, tiszteletdíjban részesül.

19. §. A rendes évi közgyűlésen titkos szavazás és általános szótöbbséggel három számvevő három évre választatik. Ezeknek kötelessége a pénzkezelés és számvitel felett és ezzel összefüggésben az öszes ügyvitel felett, amennyiben az pénzbeli kezelésel van összefüggésben, lelkiismeretesen orkódni és a netalán felmerülő hiányok megakadályozásáról gondoskodni. E célból a három tagból álló szám-

urhoz, míg végre koczkáztatta ezen megszólítást: Örvendek, hogy van szerencsém házamban így kitűnő író tudózkodhatni, mivel... Ah ön a házi ur?... Hízlek magannak... nőmmel együtt, ki ott ül a sarokban... amaz ott leányom... azon sugar alak, kinek oly gyönyörű termete van;... ő kitűnően rajzol és nagyszerűen zongorázik... Van egy fiam is... az valódi ördög... pedig még oly kicsiny, hogy lábaim közt bujkál; oh ez valódi kis gazember, hát ha még felnő!...

„Uram azt nem értem, hogy lakhatnak oly emberek a „Grenetat” utcában, kik estélyeket kívánnak adni! Ez iszonyu egy utca! Rettento! Egész éven át sárban uszik! Szűk volta miatt a kocsi is veszélyeztetve, ezen városrész piszkos, lármás, egészségtelen!...”

„De uram harmincz év óta lakom itt.” — „Én azóta harminczszor meghaltam volna. Ha az ember Grenetat utcában lakik, bucsut kell venni a művésztől, fel kell hagyni az estélyekkel, mert ön is beláthatja, hogy ez valódi rászede is magamforma embereket ide csalni ezen utcába!”

Lupot ur ezen beszédek hallatára, megszünt kézdörzsöléseivel, édes mosolya is eltűnt arcjáról, felelet nélkül ott hagyta a szemüveges urat, kinek társalgása épen nem mulattatta, és egy csoport fiatal emberhez közeledett, kik Célineaire „Belizaire”-ját látszottak szemügyre venni.

„Leányom művet csodálják, gondolá magában Lupot ur, igyekezem elpalástolni apai büszkeségem előttük, ismeretlenül fogom halgatni a művészek ítéleteit.”

A fiatal emberek csakugyan megjegyzéseiket hallatták, melyet közbe-közbe hangos kacaj szakasztott félbe.

„Ki tudod találni barátom: miféle fej lenne ez?” „Istenemre nem!...” „Őszintén bevallva sohse láttam még ily különös valamit.” Jobban megtekintve vékony vonásokkal Belizár nevét olvasták alatta „Nézzétek barátim! ez Belizár akar lenni.” Ugyan ne tréfálj, az nem lehet! ez Belizár?!... hisz ez valami mesterember arc, bizonyosan valami rokona e családnak. Nézd ezen orrt!... e száj!... ez retentő! még merik keretbe foglalni és a közös szemlére kitenni! Ez gyalázat! Ehez ugyan jó adag butaság és tudatlanság szükségeltetik! E karmolás annyit sem ér mint a „Bolygó zsidó”, melyet verssel ellátva két souért árulnak a poanyán.” Lupot urnak elég volt ebből is. Észrevétlenül

vevő-bizottság a pénztárt és vagyonkezelést bármikor átvizsgálhatja. És ha pénz- vagy ügykezelésben az egyesület bármely közege részéről oly hanyagságot vagy pontatlanságot venne észre, melyből az egyesületre nézve meg anyagi kár is háramolhatnék, a számvevő kötelessége gyors intézkedés végett a választmánynak, vagy ha a megrovandó mulasztás a választmányba rejlenék, a közgyűlésnek azonnal jelentést tenni. A számvevő-bizottság különben jogosítva van a hanyag és hűtlen közeget azonnal elmozdítani, és a legközelebbi választmány vagy közgyűlésig annak helyét ideiglenesen egy más alkalmas egyén által betölteni.

20. §. Az ügyész az egyesület jogtanácsosa. Az egyesület érdekében a szükségesnek mutatkozó jogi iratokat szerkeszti és mint ügyvéd, jogi ügyekben az egyesületet a hatóságok és bíróságok előtt képviseli. Sőt az egyesületi tagok részéről az egyesület kötelekéből felmerült panaszoknak orvoslását ugy közigazgatási, mint törvénykezési uton eszközli. Az ügyész működéséről a választmánynak tesz jelentést, mely évenként a teljesített munkálathoz képest, számára tiszteletdíjat utalványoz.

Az ügyész a közgyűlésen titkos szavazatot által és általános szótöbbséggel három évre választatik.

[Folytatása következik.]

Budapest, 1875. január 26.

Bál-saison. — Lucca Paulina és Brassai. — A mire a Duna jege is megindul. — Városligeti malheure. — Kornélia és a Falu rossza. — Az ujhelyi városi színház.

Az ilyen „huzdrá cigány” saisonban legalább is egy báltudósításoktól duzzadó levelet vár tőlem a t. szerkesztő ur; erre ráteszem ezt az egy fejezetet, mint Ghyczy a magáét arra, hogy ő bennünket infallibiliter kivon a kátyuból; de az udvari bálon nagyon megmagyarázható okok miatt, meg nem jelentem, s ha megjelentem volna is mit írhatnék én róla, mikor a „Bolond Miska” már fotografáját is hozta e bálnak?... Jogász-bál, orvosbál, gazdaszonyok bálja, nőegyleti-bál, stb. ezek már ismerősebbek lesznek a „Zemplén” olvasói előtt más lapok útján — minthogy az én elkésett referádám még érdeket költhetne, s így resignáljon kedvos szerkesztő ur e tekintetben és várjon — mostanhoz egy estzendeig.

Különb dolog az, hogy „Pauline Lucca” csiná most itten jó vásárokat a látszereszeknek meg a fotografusoknak, s laptölteléseket az újságoknak. A látszerekre szükség van azért, mert tudvalevőleg egy énekesnő még semmit sem ér, ha csak énekelni

kisiklott a csoport közepéből és csüggedt fővel szótlanul távozott, de csakhamar a zongora mellett termett.

A fiatal művész, ki ezen polgári estélyért ma egy hangversenyt áldozott fel, leült a zongorához és néhány futást téve felkiáltott: „Irgalmas Isten! miféle hangszer ez?... Űst ez vagy mi?... Mit gondolt ön? hogy ezen iszonyu hangszerezen játszani lehet?... hisz az lehetetlen! Hallja ezen „d” t... hát ez az „f” sőt némely billentyű hangot sem ad, őszhangzat sincs az egészben, csupa hamis hang az egész.”

Mind ezen panaszai daczára a zongorista nem hagyta ott a hangszert, hanem egész erejéből játszott; minduntalan lepattant egy-egy hur, melyre hangosan felkaczagva mondá: „Éz jó! megint egy pattant, ismét egy, na már csak néhány szál van meg.”

Lupot ur fülig pirult, szerette volna mondani a hirneves művésznak: Uram én nem azért hívtam önt estélyemre, hogy zongorám minden hurját lepattantsa; hagyja ott ha rossznak tartja hangszereim és ne hátráljon másokat a zongorázásban!

Ezt ugyan csak magában gondolta a jó Lupot ur, de mondani nem mertte és így nem maradt egyéb hátra, mint fájdalommal végig hallgatni a hurok egymásutáni lepattogását.

Célineaire apjához közeledett, kétségbeesvén zongorája tönkretett állapotán, most már ő sem játszhatja el nehezen betanult darabját; de egy öreg ur szomszédja azzal igyekezett őt vigasztalni, hogy ha énekelni akar, ő szívesen kíséri guittárján a melodiat.

Nagy fáradságába került Lupot urnak mig egy kis csendet bírt helyreállítani, hogy leánya énekét meghallgassák. Az öreg guittárosra tekintvén az egész társaság elfojtani igyekezett hangos felkaczagását; az igaz, hogy az öreg guittárjával, egy utca szegletén álló troubadurhoz hasonlított, kinek hangszere ugy állott kezében mintha egyiptomi csörgetyű lett volna.

A kíváncsiság nőttön nőtt, hallhatni az öreg guittárját pengetni. Kis vártatva fejfel lábaal kezdte a tactust ütni, mely mozdulatai által azon chinai figurához hasonlított, a melyek a játékdoboz tetején ülnek és onnan tactusonként integet.

Célineaire romance-ot énekelt volna, de soha se tudta eltalálni kísérelője tactusát, ki a helyett hogy az énekesnőre figyeljen, inkább arra látszott

A „Zemplén” tárczája.

Egy polgári estély.

— Beszély. —

Francziából fordította Székely-Sóiyom Emma.

[Vége.]

Az nem elegendő az estélyhez sok embert összegyűjteni, mulattatásukra is kell gondolni. Ez oly dolog, melyhez kevés ember ért, sőt még olyanok sem, kiknél napirenden van az estély-adás. Az egyiknél unatkozunk, az előadás közepette ásitunk, meg kell elégedniük oly társasággal, melyben sem barátság, sem őszinteség, sem vig kedélyhangulat nem vegyn. Más helyütt a házi gazda untatásait vagyunk kénytelenek végig hallgatni, ki vagy szüntelen éneklésével vagy zongorázásával teszi próbára vendégei türelmét, vagy beelégzik azzal, ha csak ő jól mulat vendégei ha unatkoznak sem törődik vele. Vannak, kik a játék emberei, ezek mulatságai inkább robotnak nevezhető, mert a személyekre legkevésbé sulyt se fektetnek, a társasággal nem törődnek, csak a játék főgondjuk, miben fáradszhatnak. Vajmi kevés háznál tudják mulattatni vendégeiket! Ehez tactika, gyakorlatosság, tapintatosság, önmegtagadás szükségeltetik, ezen tulajdonok pedig ritkán vannak összpontosulva, mert kevés ember ismeri e szükségleteit, ha estélyeket ad!

Lupot ur ki és be-jár a hálószobából a társalgóba, mosolygott, hajlongott, kezeibe csapkodott, dörzsölgetvén, ez volt mind, mivel bebizonyítani tudta nagy örömét. De az idegen vendégek nem elégedtek be Lupot ur mosolyjaival hanem elég hangosan kezdtek egymás közt mondogatni: Különös! egymás bámulatára csóditettek bennünket ez estélyre?! ez vajmi élvezetes multság lesz.

Lupot ur épen megkezdeni akarta a társalgást egy szemüveges ural, kinek csinos csokorra volt kötve nyakkendője, és folytonos arczfintorítással szemléte a társaságot. Lupot ur ezen szép nyakkendő urat ironak hallá nevezni, tehát gondola, ez felolvashatna, vagy szavalhatna valamit. Az egykori papirkereskedő igazgatja magát, háromszor is köhécsel míg közeledni mert azon elhizott

tud szépen; kell tudnia szépen mozogni; a gömbölyű vállak, a rebellis kis lábak, a finom taille — ezek mind sine qua non-jai egy énekesnőnek, vagyis a hallás mellett megkívánja a magát a látás is s éppen ezért van az énekesnőknek azon előnyök, hogy ők még a siketeket is exaltálják.

Voila Pauline Lucca Pár héttel ezelőtt akart lejönni e bájos syrén, hogy a német színháznak egy kis rebachot szerezzen, de az akkori hirdetésmenyeknek, felhívásoknak nem volt egyéb eredményük mint az, hogy Brassai Sámuel felrúndult Kolozsvárról Pestre... Lucca elmaradt, befagyott az útja... Akkortájt nem tudtam hamarjába hogy mit sajnáljak inkább: azt-e, hogy Brassai aprilist járt; azt-e, hogy Lucca el nem jött? vagy végre azt-e, hogy nem volt kedvem a német színházat ily állapotok közt meglátogatni... Persze hogy sokat imádkozott a „Theater Director“ Apollóhoz; mert ime a befagyott ut egyszerre úgy felolvadt, hogy akár nyakig vízben jöhetett le az énekek várva várt angyala... Nosza falragaszok, minden variációban, nosza handabanda; noch nie da gewesen, juheisa juiché — holladra huj!... mert zajt csinálni csak a német tud istenigazában.

De nincsen is szív, mely a szép Lucca énekére fel ne olvadt volna; több: mint egykor a görög lantos dalára megindultak a sziklák; egy kis adag képzelemmel és német „Gründlickeit“-tal azt is ki lehetne mutatni, hogy e szép énekesnő dalára megindult a jég a — Dunán!

Mert hogy megindult, az bizonyos. No hiszen azok a kalendárium-csinálók rászédtek a publikumot. Pár nappal ezelőtt neki berzenkedik a tél, hogy majd így, majd úgy, majd csinál ő mulatságot azoknak, a kik a Dunaparton ezrivel sétálgatnak a verőfényen; rákezd hát, de forti simo, dudálni, aztán közbe-közbe leszór egy kis havat... hát egyszer csak — elsirja magát. No szépen vagyunk, — mond a városigeti tó bérloje — ká gseft!... Engem ugyan jégre vitt ez az eső! Hja, bizony ezen nem segít a belügyminisztérium sem...

Pedig az hatalmas ember!

Megmutatta, mikor „Korneliával“ volt dolga... Vagy nem tetszik tudni, hogy „ki az a Kornélia“?

Hát — a színművek rossza. — Legalább a belügyminisztérium azt a kritikát hozta reá! De meg is bánta aztán: talán mert úgy gondolkozott, hogy lám, ez a Kornélia színműnek igaz hogy rossz, de magában véve leánynak jó; s így teljesen indokolva találják, hogy Kornélia újra fen van, a repertoiron...

Van még egy másik rossz is: a Falu rossza, Erre meg azt mondja a kritika, hogy ez ugyan a Falu rossza, de a színművek java.

ügyni, hogy fej és láb ütényei egy idjűek legyenek. A romance rosszul sikerült, mi miatt Célineaire igyekezett észrevétlenül eltűnni; Lupot meg a tapsvihár helyett, élesebbnél élesebb megjegyzéseket hallott; midőn a fiatal emberek nevetve mondták egymásnak: „Ilyet még a kocsmában sem hallhatni!“

Legjobb lesz a theát felhozatnom gondolá az egykori papirkereskedő, talán ez által jobb kedv derül a társaságba.

Ezen gondolatot kiviendő sietett Lupot ur a szolgálónak megrendeléseit kijelenteni, ki még soha se látott ennyi embert összegyűlve gazdájánál; zavarba jövén egyik tálcát a másik után ejtette el.

„Nina! van elég sütemény a theához?“ kérdé Lupot ur.

„Van kétszersült és vajás szarvacskok. Van még más is, tudja a mit mondtam sandwich.“ Tudják uraim mi az a sandwich?!... Talán önök azt nem is ismerik?! Ez valami delicat angol sütemény, mely következőkép készítették: vékonyra szelt kenyérszeletek vajjal bekenetnek és egy-egy szelet sódar tétetik két darab vajás kenyér közé, oh ez oly finom izletes éték, s erről majd megfeledektem.

„Hozza csak Nina szaporán a sandwichot; de a csemegetárra tegye; te meg azalatt leányom szolgálj fel a theát.“

Az öreg szolgáló dörmögve megy a konyhába, átkozza azt is, ki az ily angol süteményt kitalálta, kenyeret szedel és vajjal bekeni, de ezalatt jut eszébe, hogy sódar nincs a házban, és sok időt igényelne míg a kereskedésből hozna; fejkavarva azon gondolkodik mivel pótolja a sódarszeleteket; villámgyorsan felszökik, eszébe jutván, hogy délről maradt egy darab fött marhahus. Istenemre ez kitűnő gondolat, felszedelem, darabonkint sóval jól bedörzsölöm, senki se mondja, hogy nem sódar. Átkozott angol sütemény, melylyel nem egyszer zavarba ejtettek.

Rövid idő múlva elkészíté, és a csemegetállal kezében a terembe lépett ezen szavakkal: kinek kell... izé?...

Kíváncsiságból mindenki vett belőle, de a megízlelés után egy általános zúgolódás hallatszott, a nők le sem nyelhetvén tuladtak rajta, a férfiak a földhöz vágták ezen szavakkal: „Mi az ördögöt étet velünk az ur?! hisz ez nem embernek való étel, ebből lehetetlen egy falatot is lenyelni. Ezen estélylyel bennünket ugyan csuful rászédtek. Hát ez

Szegény Tóth Ede! Mikor ő még Sárospatakon diákoskodott, — meg mikor a nemzeti színház tapsoló közönsége előtt kellett minden felvonás után megjelennie! Meg is érdemelte a tapsokat, mert a „Falu rossza“ oly eleven, törül metszett népjeleneteket tüntet fel, hogy a néző, de az olyan néző, a ki a falusi magyar életet közelebből ismeri, kívánni valót nem fog találni e népszínműben — kivált mikor Blahánét látja Finom Rózsit személyesíteni.

Ugyan mikor fogják ezt a darabot az „ujhelyi városi színházban“ előadni? De már arra ha gyalog is lemennék... No, no nem azért hoztam ezt fel, hogy valahogy megaprehendáljanak érte, hiszen a mi kékis nem mulik el mindig, s szentül hiszem, hogy valamelyik unokám még eléri azt a szép időt, mikor a Sátor-hegy tövében Thaliának is lesz sátora... Addig pedig el lehetünk mi is úgy mint a nagyapánk voltak. — Ad revidere.

Szabó Endre.

Nyilvános köszönet.

Szkrak József és Vályi Mihály s.-a.ujhelyi szücsmeister urak, az általuk f. évi január 31-én rendezett jótékonycélu bál jövedelméből 9 frtot. adtak át kezünkhez, a s.-a.ujhelyi önkéntes tüzoltó-egylet javára. Az összeg átvételét ezennel a nyilvánosság előtt nyugtázom; s nevezett uraknak az egy-let nevébe szíves köszönetet nyilvánítok.

S.-a.-Ujhely 1875. február 2-án.

Meczner Gyula,
ö. t. főparancsnok.

K Ü L Ö N F É L É K .

A „sátoralja-ujhelyi ifjusági kör“ f. hó 13-án esti 8 órakor, saját helyiségében (Kazinczy-utca Szöllösi-ház) társas összejövetelt rendez, melyre a tagokat s az általuk bevezetendő vendégeket meghívja — „az elnökség.“

Helyreigazítás. A tüzoltó-egylet táncvigalma alkalmából Schwarz Bernát ur nem 3 frtot mint ez mult számunkban tévedésből közöltetett, de 5 forintot adott felülfizetéképen.

Nász hír. Biringer Adolf, a homonnai kir. törvényszék jegyzője e napokban vezeté oltárhoz Füzy Emma kisasszonyt, Füzy Károly bodrogközi szolgabíró művelt lelkű leányát. A fiatal pár e kölcsönös vonzalmon épült frigyére áldást és boldogságot kívánunk.

Homonnáról értesítenek: miszerint ott

a thea mily füst szagu!... A sütemény oly izletelenül néz ki, mintha már minden darabjába beharaptak volna. Ez valódi csufizés velünk, rászedés a meghívással!

Lupot ur kétségbe van esve, szolgálóját keresi, ki a konyhában rejté el magát, így ő volt kénytelen az elhagyott sütemény darabokat a földről és butorokról összeszedgetni.

Lupotné asszony nem szólt semmit, de azért ő is ki volt kelve mindennapi kedélyhangulatából és közönyéből, mert ezen estélyre egy új fejdísz vett, melyben igen tetszett önmagának, és egy fiatal nő e szavakkal közeledett hozzá: Ah asszonyom! beh rosszul néz ki! mily rutul van fésűlve, a fejdísz meg épen az ő divatból maradhatott, hiszen rég nem hordják már az ily alakukat! „Pedig két nap előtt vettem a St. Martin utcában!“

„Hát a St. Martin utcába jár az asszony új divatokat venni?!... Menjén Larosse Alexához Gaillon utcába, ott kitűnő alakú és finom izlésű kalapokra talál, mind a legutolsó divat szerint, de az istenért ne tegye többé fel ezen fejdísz, mely ezelőtt száz esztendővel volt divatban!“

„Ily megjegyzésekért érdemes estélyt adni,“ mondá magában Lupotné, még férje mindig a szétszört sütemény darabokat szedegeté.

Azon kövér szemüveges ur, ki sehogy sem tudta összeegyeztetni a Grenetat utcát az estélylyel, gondolá magában: ha már megjelent, hiabavalósággal nem tölti idejét; egy székét a terem közepébe helyezte, melyen helyet foglalt és tudatá a társasággal, hogy saját költeményeiből kíván néhányat szavalni.

A társaság nem látszott megörvëndni ezen tudósításnak, de azért körbe foglalták a költőt, hogy meghallgassák saját szerzeményét.

A szemüveges ur köhéscsel krárog, tubákot szippant, arcát törülgeti, székébe elterül, a lámpát feltékéri, az ajtókat bezárítja, czukros vizet kér, s haját néhányszor végig simítja.

Néhány perczig folytatván elhelyezkedését, végre elkezdé szavaltatát. Hangja ugyan a fűlértésig átható, de a tárgy, miről szólt, érdeklé a társaságot; midőn egy váratlan zaj szakította félbe a feszült figyelmet, mely a mellékszobából hallatszott.

A kis Ascagne — a torta díszét egy czukorbábút akart elérni, — megbillenven leesett, s egy halmaz tányér csörömpölve hullott alá, számtalan darabokban.

női lövész-egylet alakult. Megvalljuk: e hír — ha nem farsangi tréfa — előttünk nagyon is viszatetszik; nem azért, mintha a tisztelt amazok idevágó ügyességükben kételkednénk, de mert a mulatni vágyásnak olyforma nemét látjuk benne, melyet a női gyöngédséggel csak nehezen lehet összeegyeztetni. Mindamellett szavunk sem volna a sport e szokatlan neme ellen, ha e vidéken az egyesületi élet után való törekvésnek a jótékony szág mezején is akadnánk némi nyomaira, erről azonban mindeddig mélységesen hallgat az irás.

Érdekes deklináció. A „Felvidék“ írja: „Megbízható kutforrásból vesszük a következő megtörtént adomát. Midőn gróf Andrassy Gyula legutóbb Terebesen mulatott, tisztelgett nála Dókus József Zempléni megye alispánja. Ugyanakkor a külügyi hivatal egyik fiatal hivatalnokja is Terebesre érkezett; találkozik vele az említett alispán, s azonnal bemutatja magát: „én Dókus vagyok!“ „Ugy én uraságod genitivusa vagyok, — vizonzá amaz — mert nevem Dóczy.“ A külügyi hivatalnok nem volt más, mint Dóczy Lajos, a „Csók“ című vígjáték szerzője, kinek nominativusa azelőtt Dux volt.“

Tolcsváról írják lapunknak: Az o.-liskai kerületben mindjobban tartja magát a hír: miszerint Lónyay Gábor, ki egyidőre a politikai élettől visszavonult, a közelebbi választáskor ismét fel fog ott lépni. Egykori hívei — habár magatartásuk akcióra éppen nem mutat — az említett hírrel szemben mégis bizonyos elégtelenséget tanúsítanak. — (Ha e hír való, akkor fordulat állt be Lónyay jelöltségét illetőleg, miután eddig a nagymihályi kerületet emlegették föllépése színterül, hol megválasztását kisebb küzdelemmel járónak gondolták, mint például a fogasab o.-liskai kerületben).

Aranyossy szintársulata már közelebb elhagyja Homonnát, hol meglehetősen pártolásban részesült. Ugy halljuk: hogy városunkon átutaztában még tizenkét előadást megkoczkáztat, mely célját társulatára nézve bizonyára égetően szükségesnek, a közönséget illetőleg pedig a bőjti ivad (a nyelvtisztító gyűlés szerint többé nem idény) beálltával mennyire annyira indokoltnak is gondolja. Annyi bizonyos, hogy színészek híjjával a jövő napokban éppen nem leszünk; mert ha Aranyossy mást találna is gondolni, ott állnak a tartalékban Borsos és Szegedy, kik már mindketten lépéseket is tettek idejövételük iránt.

† Szerviczky György megyénk egyik köztisztviselőben álló fia mult hó 29-én Homonnán hosszas szenvedés után elhunyt. A megboldogult bár közvetlen nem vett részt a haza és közügyek szolgálatában, mégis buzgó harczosa volt mindazon újabb eszméknek, melyek — az ismét

Lupot ur besiet a mellékszobába megtudandó a hirtelen zaj okát. Az egész társaság követé a családapát, kapván az alkalmon megmenekülhetni a költő rikácsoló hangjától, ki egymagára hagyatván indulattal felkiáltott: még ez sem történt velem; felszökik helyéről, kalapját ragadván elhagyja a termet, magában dörmögven: „hogy is tudtam Grenetat utcába estélyre jönni!“

Felemelik a kis Ascagnet, ki jajveszékelve sirt, mert két tányér tört el orrán, — s miután nincs, ki énekeljen, szavaljon vagy zongorázzon, a játékasztalhoz ülnek, mert valamit csak kell kezdeni!

Egyik asztalnál társasjátékokat űznek, a másiknál kártyáznak, mely utóbbihoz Lupot urat hívják, ki egész megen volt lepetve, mert soha életében

o krnál többet nem koczkáztatott, s most fokintokban kell játszania; ha még a szerencse kedvezett volna, több kedvvel szórna pénzt, de alig néhány percz alatt 16 frtot vesztett, kedvetlenül folytatta játékát; de midőn fél óra mulva 80 frtot vesztett, ingerültségét nem palástolhatá, és összeszorított ököllel ütött az asztalra, hogy a rajta lévő lámpa legott a földön termett, számtalan darabokra törve; ez kétségbeesését annál inkább fokozá; mert a szerencsétlen lámpa épen a kikölcsonzók közül levő volt.

Végre elérkezett az óra, melyben a vendégek szélllyel oszlottak, mely időt a szegény polgár nehezen várt. Minden egyes vendég elhagyta a házat anélkül, hogy a házigazdát csak egy bucsuszóra méltatták volna, kinek annyi kellemetlenséget szerettek véghetlen fáradságáért.

A Lupot család magára maradt. Lupotné kimerülve a fáradságtól és leverve fejdíszé miatti megcségyenítésétől. Célineaire könyvelt szemekkel, hogy énekét és rajzát kinevették. Ascagne sápadt és beteg, mert tulterhelte gyomrát a sok süteménylyel. Lupot ur kétségbeesve 80 frt vesztésén; és az öreg szolgáló szedegetvén az asztal alól a maradékokat, egyre dörmögven; „ezért ugyan készithettem az angol süteményt, hogy földre szórják!“

„Ez megtörtént! de nem is adok több estélyt,“ mondá végre Lupot ur; már belátom, mindenkinek döreség saját körén tullepni, mert hozzánk való társaságában otthoniasan érezzük magunk, ellenben magasabb állásuaknál saját házunkban is idegennek képzeljük helyzetünk. Leányom ezentel nem kerések művész férjet, hanem hozzánk illőt!

megnyit alkotmányos élet aerája alatt — lehet mondani — rohamosan köszöntettek be, s a multak hagyományaitól megválni nem tudó elemeket a tevékenység teréről nagyrészt leszorították. Azonkívül mint családapa egyik volt a leggondosabbaknak, s gyakorlati életnézetét minden alkalommal annak javára értékesíté. Szeretteinek gyászjelentése így szól: Özvegy Szerviczky Györgyné, született Takácsy Katalin; Szerviczky Gyula, Szerviczky István, Szerviczky Georgine s férje Szirmay Tamás, gyermekeik: Mathild, Andor és Tamás; Szerviczky Ilona s férje Soós Pál, gyermekei: Zoltán, Gizella, Jolán, Sándor, Izabella; Szerviczky Ödön, Szerviczky Izabella s férje Viczmány Ödön és gyermekük Katinka, mélyen szomorodott szívvel jelentik felejtetlen szeretett férjének, apjának, apósuknak és illetőleg nagyjajóknak nagykanizsai és kárisi Szerviczky Györgynek 1875. évi januárhó 29-ik napjának esteli 6 órákor hosszas betegeskedés után életének 64-ik évében történt gyászos kimúltát. A megboldogultnak hült tetemei f. évi januárhó 31-én Homonnán fognak beszenteltetni, és f. évi februárhó 1-én reggeli 9 órákor Tokajban a családi sírboltba fognak örök nyugalomra helyezettetni. Az engesztelő szent misék Tokajban, Topolovkán és Homonnán f. évi februárhó 1-én d. e. 10 órákor fognak megtartatni. Béke lengje a megboldogult hült tetemei felett!

Meghívás. Sárospatak város polgársága 1875. év február 7-én, farsang utolsó vasárnapján, a felállítandó polgári kóroda javára Sárospatakon a város ház terében táncvizsgalmat tartand. Belépti díj 1 forint. — Kezdeté 8 órákor. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. Jegyek előre válthatók Trócsányi Bertalan és Morvaj József urak kereskedésében. — A rendezőség.

A posta köréből. Folyó évi február 1-től kezdve a kocsipostai szolgálattal m. kir. postahivataloknál felvételnek Németországba és Svájcba intézett s 75 osztr. értékű forint küldemények. Ugyanazon időponttól kezdve Németország és Svájcba is küldhetők utánvételes küldemények a magyar korona területére, és pedig Németországból 150 bírodalmi márkig, Svájcba pedig 187 1/2 frankig terjedő utánvételes küldeményekkel. A német- és svájci postaintézet a postautánvételt „postai előleg”-nek (Postvorschuss) nevezi. A küldemény lehet csomag, értéknilyánítással vagy a nélkül, vagy pedig egyszerű levél. Az utánvételes küldemény felszerelése (az utánvételi összeg feljegyzése stb.) ép úgy történik, mint a belföldi utánvételes küldeményeké, és azokhoz a belföldi szállítólevelek és utánvételi lapok használandók. Az utánvételi összeg befizetése és kifizetése a magyar területeken osztr. értékű bankjegyekben, Németországban és Svájcban pedig az ottani értékben történik.

A hazai képző művészetnek is lesz végre Budapesten „csarnoka”, melynek építése akként van tervezve, hogy nemcsak minden irányban teljesen megfelelő kiállítási termeket foglaljon magában és társadalmi központját képezze a hazai művészeknek és műkedvelőknek, hanem egyúttal zsenge iparművészeti muzeumunknak is addig, míg a javult anyagi viszonyok e nagyszabású közművelődési tényező országos felkarolását lehetővé teszi, telhetőleg czélszerű elhelyezésére szolgáljon. E terv megvalósítására szükséges összegek egy részét rendkívüli műsorsolás útján reméli a társulat beszerezhetni. A nyeremények száma 300, értékösszege 50,000 frt. — A legértékesebb nyeremények túlnyomó többsége a művészek által e czélra

ajándékozott művekből áll. Főnyeremény Munkácsi Mihály: „Az eltévedt gyermeke”-e, 6000, — második nyeremény Benczur Gyula, lapunkban is említett, „XV. Lajos du Barry grófné budoirjában” c. műve 5000 frt. értékben. A sorsolás hatóság felügyelet mellett, ez évi május 1-én fog megtörténni. Egy sorsjegy ára 1 frt. 50 kr. A sorsjegyek egyszersmind belépti jegy a nyeremény-tárgyak kiállításának egyszeri megtekintésére.

Alig hangzott el a jajveszélés a „phylloxera vastatrix” miatt, mely világhírű szőlőhegyeinket végveszélylyel fenyegeti, már is más két kis állatnak veszünk szomorú hírét, mintha a mezei gazdáknak itéletnapja következett volna be! Az egyik eddig még egészen ismeretlen rovar, mely Oroszország Woronesch tartományában ütötte föl magát. E rettenetes vendég, mely iszonyu mennyiségben jelent meg, egy kis füzöld színű hernyó, mely rendkívül lassan mászik, de igazán ijesztő falánsággal bír. Az említett tartományban ezer hektárnyi területen ezen állat már minden őszi vetést egy szálíg elpusztított s a legborzasztóbb hideg sem ártott neki. A másik állatra Tschudi, az ismert természettudós és svájci követ Bécsben figyelmezteti a gazdaközönséget. Ez egy bogár (Dorychora decemlineata) mely a legnagyobb és legérezhetőbb veszélylyel fenyegeti Európa gazdaságát. E bogár hazája az egyesült államok nyugoti részén levő sziklahegység (Rocky Mountains) s onnan óriási mérvben s gyorsasággal terjed tovább, úgy hogy jelenleg Amerika mérsékelt övű tartományait egészen ellepte. Szaporodása iszonyatos! Colorado bogárnak is nevezetik, és végkép megsemmisíti, mi nélkül az emberiség már meg nem élhet, a burgonya termelést. Svájc valamennyi hatalmaságokhoz körlevelet intézett, s nemcsak figyelmzetteti Európát a roppant veszélyre, hanem erélyes öszhangzó intézkedéseket sürget. A rettenetes invázió, mely Európába Amerikából készül, csak úgy lehetne megakadályozni, ha Europa valamennyi kikötőjének az Amerikából érkező hajók a legszigorubb rendszabálynak vettétnének alá.

Táborosky és Parsch buzgó budapesti műkereskedők kiadásában közelebb megjelent és szerkesztőségünkhez beküldött: „Aus dem Cirkus Renz”. Polka francaise a „Hamupipóke” kedvelt dallamaiból zongorára szerző A. Quirl, Ára 50 kr. Ajánljuk megszerzését a zenekedvelők figyelmébe.

A nagy-mihályi dalárda 1875. évi február 8-án Nagy-Mihályban a „Bárány”-hoz címzett vendéglő termeiben saját alaptökéjének javára az alábbi műsorozattal hangversenyt adand. A hangverseny programja következő; 1. „Születésem napján” románcz Nyiznyai népdalai után Zsasskovszky. 2. „Élj őszeink hazája” Schumanntól. 3. „A beteg leány” Egressy Bénitől. 4. „Hymnus az éjhez” Beuthoventől. 5. „Népdalok” Zimay Lászlótól. 6. „Csata-dal” szüvege Petőfi Sándortól, dallama Huber Károlytól. A fenti összes műveket a dalegylet énekli s a szünetek alatt Lányi Géza ungvári zenekara játszand. A hangversenyt táncmultság követendő, melyre a hölgyek házias öltönybeni megjelenésre kéretnek föl. Belépti-díj: személyjegy 2 frt, családjegy 5 frt. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. Jó előre jelentkező vendégek elszállásolásáról gondoskodva leend.

Üzlet.

A sátoralja-ujhelyi piacbiróság által felvett terményárak. 1875. januárhóban középár kiszámítás szerint, mérőnként. Buza: I. osztályu 86—82 fontos 4 frt 68. II. oszt. 4 frt 38 kr. Rozs: 75—72 fon-

tos I. oszt. 3 frt. 36 kr II. oszt. 3 frt. 16 kr. Árpas: 65—6 fontos I. oszt. 2 frt. 68 kr. II. oszt. 2 frt. 35 kr. Zab: 44—42 fontos I. oszt. 1 frt. 98 kr. II. oszt. 1 frt. 73 kr. Köleskása: I. oszt. 6 frt. 40 kr. II. oszt. 6 frt. Kukoricza: I. oszt. 2 frt. 55 kr. II. oszt. 2 frt. 31 kr. — Szücs Mihály piacbíró.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMÉR.

Nyilt-tér.

— E rovatban közlöttökért a beküldők felelősek. —

Hirdetmény. A tokaji hegyaljai takarékpénztár helyiségében folyó évi február 14-én délutáni 4 órákor 589. szám alatt elzalogosított s kinnem váltott több ezüst neműek gyertyatartók, egy teljes ezüst étkezési készlet, értékes kövekkel ellátott gyűrűk s füllőfüggők fognak nyilvánosan elárvereztetni, mire a venni szándékozók meghívatnak.

Tokaj, 1875. év Január 29-én.

Szabó Károly,
m. k. igazgató.

19 k. n. sz.
1875.

Árverési hirdetmény. Alulirt bírósági végrehajtó az 1869. évi ápril 8-án kelt igazságügyminiszteri rendelet 46-ik §-a értelmében ezenel köztudomásul hozza: hogy a sátoralja-ujhelyi kir. törvényszéknek 5467. számú végzése következtében Bartoschi Knesek Ferencz tulajdonához tartozó és Diószeghy János, Szöllösy Gyula javára bíróság lefoglalt többnemű szarvasmarha, ló, bor stb. 3225 frt. becsértékű ingóságok 1875. évi februárhó 9-ik napján d. e. 9 órákor Nagy-Kövesd helyiségében nyilvános árverés útján, készpénz fizetés mellett eladatni fognak.

Mely árverésre a venni szándékozók azon megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az árverés tárgyát képező ingóságok, az idézett miniszteri rendelet 50-ik §-a értelmében a kitűzött határnapon esetleg becsáron alul is eladatni fognak.

Kelt S.-a.-Ujhelyben, 1875. évi januárhó 22-ik napján.

Ujfalussy Endre,
kir. tvszéki végrehajtó.

Jelentés. Alulirt midőn tisztelettel köztudomásra hozom, miszerint ügyvédi irodámat Beretón megnyitottam: van szeresem jelezni egyidejűleg azt, hogy úgy peres és peren kívüli ügyek intézése, mint a közigazgatás terén több évi működése, mint a közigazgatás terén több évi működése által szerzett gyakorlatommal bármely hatóság előtti képviseltetés és helyettesítésekben megbízás elfogadására vagyok — kiváló tisztelettel — szolgálatra készen.

Berettón, 1875. Januárhóban. (u. p. Vásárhely).

Sulyovszky István,
köz- és váltó-ügyvéd.

M E N E T R E N D

a magyar-északkeleti és magyar-gácsországi vasut vonalain.

Szerencsről M.-Sziget felé.

A m. k. államvasp. udvar	ind. 10 ó. 30 p. este	7 ó. 30 p. regg.
Pesten	ind. 10 ó. 30 p. este	7 ó. 30 p. regg.
Miskolcz	ind. 7 ó. 42 p. reggel	1 ó. 41 p. d. u.
Szerencs	érk. 8 ó. 43 p. reggel	3 ó. 27 p. d. u.
Szerencs (ebédlő)	ind. 9 ó. 5 p. délelőtt	3 ó. 59 p. d. u.
S.-a.-Ujhely (eb.)	érk. 11 ó. — délelőtt	5 ó. 44 p. d. u.
ind. 11 ó. 30 p. délelőtt	6 ó. 30 p. este	
Csap	érk. 1 ó. 49 p. délután	8 ó. 31 p. este
ind. 2 ó. 10 p. délután	8 ó. 51 p. este	
Bátyu	ind. 3 ó. 2 p. délután	9 ó. 53 p. este
érk. 5 ó. 59 p. délután	1 ó. 29 p. éjjel	
Királyháza (eb.)	ind. 6 ó. 24 p. este	2 ó. éjj. 10 ó. 42 p. d. e.
M. Sziget	érk. 9 ó. 19 p. este	5 ó. 26 p. reg. 1 ó. 48 p. d. u.

M.-Szigetről Szerencs felé.

M. Sziget	ind. 6 ó. 55 p. reg. 9 ó. 24 p. este	11 ó. 31 p. d. e.
érk. 9 ó. 50 p. d. e.	12 ó. 50 p. éjjel	
Királyháza	ind. 10 ó. 23 p. d. e.	1 ó. 30 p. éj. 2 ó. 31 p. d.
Bátyu	ind. 1 ó. 27 p. d. u.	5 ó. 26 p. este
érk. 2 ó. 9 p. d. u.	6 ó. 8 p. reggel	
Csap	ind. 2 ó. 31 p. d. u.	6 ó. 28 p. reggel
érk. 5 ó. — délután	8 ó. 30 p. reggel	
S.-a.-Ujhely (eb.)	ind. 5 ó. 45 p. d. u.	9 ó. 21 p. délel.
Szerencs (ebédlő)	érk. 7 ó. 48 p. este	11 ó. 2 p. délel.
Szerencs	indul 8 ó. 4 p. este	11 ó. 27 p. d. e.
Miskolcz	indul 9 ó. 4 p. este	1 ó. 5 p. d. u.
A m. k. államv. udvar		
Pesten	érk. 6 ó. 30 p. reggel	6 ó. 50 p. este.

Debreczenből Királyháza felé

Debreczen (ebédlő)	ind. 4 ó. 12 p. d. u.	4 ó. 12 p. reggel
Nagy-Károly	indul 8 ó. este	6 ó. 42 p. regg. 1
Szathmár	indul 10 ó. 3 p. éjjel	8 ó. 23 p. reggel
Királyháza (eb.)	érk. 12 ó. 31 p. éjjel	10 ó. 3 p. d. e.

Királyházáról Debreczen felé.

Királyháza (eb.)	indul 3 ó. 12 p. éjjel	2 ó. 56 p. d. u.
Szathmár	indul 6 ó. 12 p. reggel	5 ó. 33 p. d. e.
Nagy-Károly	indul 8 ó. 17 p. reggel	6 ó. 33 p. este
Debreczen (eb.)	indul 11 ó. 50 p. d. e.	9 ó. 7 p. este

Bátyuról Munkács felé.

Bátyu	indul 3 ó. 12 p. d. u.	délután
Munkács	érkezik 4 ó. 23 p. d. u.	délután

Munkácsról Bátýu felé.

Munkács	indul 11 ó. 49 p. d. u.	délután
Bátyu	érkezik 1 ó. —	délután

Sátoralja-Ujhelyből Kassa felé.

Ujhely	ind. 6 ó. 9 p. este	3 ó. 11 p. éjjel 8 ó. 57 p. reg.
érk. 6 ó. 45 p. este	9 ó. 33 p. d. e.	
L.-Mihályi (eb.)	ind. 7 ó. 15 p. este	9 ó. 48 p. d. e.
Kassa	érk. 9 ó. 44 p. este	6 ó. 46 p. este 12 ó. 13 p. d. u.

Kassáról Sátoralja Ujhely felé.

Kassa (ebédlő)	indul 5 ó. 11 p. reggel	1 ó. 31 p. d. u.
----------------	-------------------------	------------------

Nyomatott a „Zemplén” könyvnyomdájában S.-a.-Ujhelyben.

L.-Mihályi (eb.)	érk. 7 ó. 40 p. reggel	4 ó. 10 p. d. u.
S.-a.-Ujhely	ind. 8 ó. 20 p. reggel	4 ó. 54 p. d. u.
érk. 8 ó. 56 p. reggel	5 ó. 39 p. d. u.	

Ungvárról Nyiregyháza felé.

Ungvár	ind. 12 ó. 11 p. d. u.	4 ó. 39 p. reg. 7 ó. 2 p. este
Csap	érk. 1 ó. 30 p. d. u.	5 ó. 53 p. reg. 8 ó. 16 p. este
ind. 2 ó. —	41 p. d. u.	délután
Kis-Várda	ind. 6 ó. 40 p. reggel	4 ó. 20 p. délután
Nyiregyháza	érk. 10 ó. 17 p. d. e.	6 ó. 46 p. este

Nyiregyházáról Ungvár felé.

Nyiregyháza	indul 6 ó. 47 p. este	8 ó. 20 p. reggel
Kis-Várda	indul 11 ó. —	38 p. d. u.
Csap	érk. 10 ó. 18 p. este	éjjel 1 ó. 19 p. d. u.
ind. 2 ó. 51 p. d. u.	6 ó. 43 p. reg.	9 ó. 24 p. este
Ungvár	érk. 4 ó. 10 p. d. u.	7 ó. 57 p. reg. 10 ó. 38 p. este

Mező-Laborez felől Legenye-Mihályiba.

Mező-Laborez	ind. 4 ó. 21 p. reggel	10 ó. 36 p. délel.
Homonna	érk. 5 ó. 44 p. reggel	12 ó. 34 p. délután
ind. 5 ó. 52 p. reggel	12 ó. 55 p. délután	
Nagy-Mihály	ind. 6 ó. 38 p. reggel	2 ó. 25 p. délután
L.-Mihályi	érk. 8 ó. 10 p. reggel	4 ó. 29 p. délután

Legenye-Mihályi felől Mező-Laborezra.

L.-Mihályi	ind. 7 ó. 10 p. este	1 ó. 1 p. délután
Nagy Mihály	ind. 8 ó. 46 p. este	3 ó. 42 p. délután
Homonna	érk. 9 ó. 33 p. este	4 ó. 50 p. délután
ind. 9 ó. 41 p. este	5 ó. 5 p. délután	
Mező-Laborez	érk. 11 ó. 2 p. éjjel	7 ó. 12 p. este